

New York Timesi bestsellerite autor

RaeAnne Thayne

LUMEINGLI
LAHT

Originaali tiitel:
RaeAnne Thayne
Snow Angel Cove
2014

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ülle Jälle
Toimetanud Evelin Piip
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2014 by RaeAnne Thayne
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B05395221
ISBN 978-9949-82-760-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Selleks, et see raamat ilmavalgust näeks, aitasid mind paljud inimesed. Elu, laste ja tähtaegade kaoses ei väljenda ma vahel piisavalt tihti, kui tänulik ma olen kõigile, kes on aidanud mind sel kirjutamistEEKONNAl alates ideest kuni raamatu valmimiseni.

Kõigepealt tänan oma imelisi ajurünnakukaaslasid Nicole Jordanit ja Victoria Dahli kõikide hirmnaljakate hommikusöökide eest. Millalgi tüdinevad nad meist ja viskavad meid Village Innist välja! Suur tänu minu agendile Karen Solemile läbimõeldud juhtnööride eest – aitäh, et mind õigel rajal hoidsid! Tänan oma vapustavat toimetajat, kes on nüüdseks tegelnud juba rohkem kui neljakümne minu raamatuga, Gail Chasanit, et ta on minusse algusest peale uskunud. Sõnadest ei piisa!

Südamlik tänu kõikidele Harlequinis – alates Susan Swinwoodist ja kõigist teistest Harlequin HQN-i toimetajate tiimis kuni illustraatoriteni nende imeliste kaante eest ning müügi- ja turundusosakonnani, kes teevad nii palju tööd, et minu lood lugejateni jõuaks. Te olete kõik imelised! Tänan väga oma perekonda kannatlikkuse, julgustuse ja lõputu armastuse eest. Ja viimasena tänan oma lugejaid. Olen teile teie kirjade, meilide ja Facebooki sõnumite eest nii tänulik ning eriti selle vapustava kingituse eest, mille te mulle andnud olete: et saan aukartuse ja imetlusega vaadata, kuidas minu unistused teoks saavad.

Esimene peatükk

OH, ASI OLI halb. Väga halb.

Eliza Hayward seisis lõrtsisajus, mis peksis teda nagu väikeste kivikestega, vaadates oma tuleviku mustjaid söestunud luid. Külm hirm pugus mantli alla nagu talvetuul Haveni järvelt sadakonna meetri kaugusel.

„Mulle see koht ei meeldi,“ pomises Maddie tema kätt tugevamini pigistades. „See on kole ja hirmutav.“

„Jah. Jah, on küll.“

See ei saanud päriselt juhtuda. Ta oli sõitnud kaks tundi Boise'ist nii ootusärevana, lauldes kogu tee jõululaule, valjusti ja tobedalt, nii et ajas viieaastase naerma. Ta oli olnud nii elevil nende elu uue peatüki üle selles ilusas Idaho linnas tahumatu ja vapustava Redemptioni mäestiku keskel.

See oli olnud igas mõttes erakordne võimalus – suur samm karjääriredelil, esimene töökoht hotelli juhatajana, aga ka kena palgatõus, väga ahvatlevad lisasoodustused ja mis peamine, korter siinsamas talle ja Maddiele, et ta saaks tütre enda juures hoida.

Nüüd olid see nunnu korter, palgatõus, kindlustus ja kõik suitsupahvakuna kadunud. Sõna otseses mõttes. Ehkki ta ei näinud leeke, kerkisid hoone rusude vahelt suitsujoad.

Õhk haises vängelt ja kirbelt, kaugeltki mitte magusa tsitruselise männi järele, mida ta linnast mäletas, kui siin kuu aega varem töövestlusel käis.

Tulekahju pidi toimuma viimastel tundidel. Tuletõrjujad alles toimetasid põlenud hotelli ümber, kerisid voolikuid kokku, tõmbasid kollast linti ümber sündmuskoha, kustutasid siin-seal viimaseid leeke.

Mõni ime siis, et Megan Hamilton polnud talle helistanud. Naine oli ilmselt ikka šokis.

Oh, Eliza lootis, et keegi viga ei saanud.

Hirm tekkis taas, ähvardav ja sünge. Mida ta siis nüüd peale hakkab? Ta oli Boise'is kõik lahtised otsad kokku sidunud. Töö, korter. Kõik olid läinud. Nende asjad olid pakitud ja lattu saadetud, kuni tal tekib võimalus välja selgitada, mida neil siin nende uues elus, uue algusega vaja läheb.

Ta oli kasutanud koguni suure osa nende säästudest uue maasturi sissemaksuks, et mägiteedel lihtsam ringi liikuda oleks.

Mis siis nüüd saab?

Ta pigistas Maddie kätt tugevamini. Küll ta midagi välja mõtleb. Kas ta mitte polnud seda kolm aastat teinud?

„Ega see ole see koht, kus sa töötama pidid?“

„Noh, pidi olema.“ Eliza sundis end Maddie pärast naeratama, andes endast parima, et eirata tekkivat paanikat. „Ilmselt oli siin täna tulekahju.“

Ta tõmbas rahustavalt hinge, püüdes ajurakke käivitada, et tegevusplaani välja mõelda. Lõrts torkis iga sekundiga valusamini ja tuul oli viimastel minutitel tugevnenud. Ennustatud tugev tuisk – põhjus, miks ta oli tulnud linna varem, ootamata järgmist päeva või pühapäeva – oli Haven Pointi jõudnud.

Maddie värises kergelt ja Eliza kavatses ta viia künkast üles parklasse, kuhu oli auto jätnud, kui märkas umbes endavanust tuttavat naist teksades ja nõgises jopes rääkimas tuletõrjajaga, kelle kiivril oli sõna „Ülem“.

Kui naine Elizat ja Maddiet nägi, läksid tema silmad pärani, olles tohutult suured tema ilusas näos, mis oli stressist ja väsimusest pingul.

Ta katkestas jutuajamise tuletõrjeülemaga ja tuli nende poole. Ehkki nad olid kohtunud vaid kahel korral – korra Eliza esimesel töövestlusel ja siis uuesti, kui talle töökohta pakuti –, ajas naine käed laiali ja võttis Eliza tugevasti suitsulõhnalise embusesse.

„Sa oled siin. Oh, Eliza.“ Naise hääli oli ebakindel ja tema sale kogu värises nagu peenike oks tuule käes. „Oleksin pidanud sulle helistama. Mul on nii kahju. Mulle ei tulnud see pähe. Ma alles... Nii kohutav päev oli. Arvasin, et sa tuled Haven Pointi alles homme või pühapäeval.“

Eliza kujutles sellise uudise kuulmist telefoni teel ja oli peaaegu tänulik, et oli varem kohale tulnud ja tekkinud kahjusid ise näinud. „Tahtsin enne tuisu algust kohal olla. Kas keegi sai viga?“

„Tõsiselt mitte. Jumal tänatud. Üks koristaja hingas suitsu sisse, püüdes meil aidata külalisi evakueerida. Muidu on hästi. Meil olid vaid pooled toad välja müüdnud ja saime kõik kiiresti välja. Viimased tunnid on olnud kohutavad, üritades neile uut öömaja leida.“

Mis siis, kui see oleks juhtunud nädala pärast, kui Eliza oleks olnud hotelli juhataja? Ta ei tahtnud selle peale mõeldagi.

„Mis juhtus? Kas sa tead?“

Megan hõõrus oma punaseid silmi. „Ma just rääkisin sellest ülem Gallegosega. Uurijad pole veel kindlad, aga tundub, et mingi elektririke. Nad oletavad, et see sai alguse külaliste pesutoast. Ime, et see juhtus praegu, kui inimesi oli vähem ja oli hommikupoolik, enne kui nädalavahetuse külalised kohale jõudsid, ning remondi-

mehed ja koristajad olid kohal ja aitasid külalisi evakueerida. Kui tulekahju oleks tekkinud keset ööd, oleks asi võinud teisiti lõppeda. Olukord võinuks olla palju hullem.“

Eliza sai Meganist aru, aga mis temasse puutus, siis tema põnev uus võimalus oli nüüd tuha- ja prahihunnik.

Megan märkas järsku Maddiet, kes surus näo tuule eest Eliza vil-lase mantli hõlma sisse. „Aga sina ja Maddie... Mul on nii kahju.“

Tal oli samasugune kurb ilme, mida Eliza oli näinud pärast Trenti matuseid sõprade ja naabrite nägudel.

„Ma ei suuda uskuda, et see juhtus vahetult enne sinu töö algust. Olin nii elevil, et sa meiega liitud. Mulle tundus vestluste ajal, et me klappisime. Sinu ideed olid uuenduslikud ja põnevad, just sellised, mida see vana võõrastemaja vajanuks.“

Eliza teadis, mis edasi tuleb.

„Kõik on nüüd muutunud. Oh, Eliza.“ Meganile tulid pisarad silma ja voolasid mööda nõgiseid põski alla. Tä võttis taskust räbal-dunud salvrätiku.

„Sa aru.“

„Ma ei tea, mida me peale hakkame. Peame teadmata ajaks ukсед sulgema. See on selge. Pean rääkima kindlustusfirmaga, uurima, kas saame maja taastada või peaksime selle maatasa lükkama ja otsast peale alustama. Ja et see kõik juhtus vahetult enne jõule! Mul on oma töötajatest nii kahju. Osa on töötanud võõrastemajas seistsaa-dik, kui ma olin titt ja see kuulus mu vanavanematele.“

Ehkki paanika Eliza sees tahtnuks välja murda ja võimust võtta, sundis ta end naeratama, surudes Maddie lohutavalt ja ka sooja saa-miseks enda vastu. „Sa ei vaja ilmselgelt uut juhatajat, kui sul pole midagi juhatada. Ära muretse, ma mõistan.“

Megan nuuksatas ja pisarad voolasid taas. „Mul on nii kahju, et sind siia vedasin. Sa tulid ju töölt ära ja puha. Kas sa saad sinna tagasi minna?“

Eliza ei läheks ka siis, kui nad ta tagasi võtaksid, mis oli nagunii kahtlane. Kuna omaniku poeg oli seal direktor ja tegi valesti kõike alates voodipesude tellimisest kuni palga maksmiseni, oli karta, et Diamond Street Inni võõrastemaja läheb peagi pankrotti.

„Ära minu pärast muretse. Saan hakkama.“ Tal polnud aimugi, kuidas, aga küllap ta midagi välja mõtleb.

„Ära nuta. Kõik saab korda.“ Maddie ütles seda vaikselt Meganile, olles olukorra tõttu hämmeldunud, aga ka murelik. Ta oli nii armas väike tüdruk, muretses alati teiste pärast, olgu see siis haiglas või mänguväljakul.

Megan naeratas talle vesiselt, kükitas siis ja kallistas teda. „Küll saab. Sul on õigus. Mitte kohe, aga lõpuks saab.“

„Kas ma saan sind praegu millegagi aidata?“ küsis Eliza. „Otsin meile ööbimiskoha ja aitan sul näiteks broneeringuid tühistada?“

„Aitäh, aga mu administraatorid tegelevad sellega. Õnneks oli meie arvutisüsteem pilve salvestatud ja me pääsime broneeringuandmetele ligi.“

„See on hea.“

Megan pigistas Eliza käsi. „Mul on tõesti nii kahju.“

„Lõpeta vabandamine. See polnud sinu süü.“

„Vähemalt saan ma sulle anda väikese koondamistasu. Midagi, mis sind uut kohta otsides vee peal hoiaks.“

Megan oli niigi olnud helde, pakkunud, et tasub tema kolimiskulud, ja andnud talle elamiseks korteri. Eliza ei tahtnud teda rohkem koormata.

„Ära muretse,“ ütles ta, ehkki paanika paisus. Ta polnud rahatu. Tal oli veel säästusid alles, lisaks igakuine toitjakaotuspension. Tal oli ka mitu aastat töökogemust Diamond Street Inni juhataja abina.

Ta arutles, kas saaks maasturi tagastada ja sissemaksu tagasi küsida, aga millega ta siis töövestlustele sõidaks? Tema sedaan oli vaevu liikunud.